

PROGRAM KURSU PISANIA SZTUKI TEATRALNEJ

- aut. Sebastian Chondrokostas –

CEL:

Stworzenie **pełnowymiarowej autorskiej sztuki teatralnej**, w której osobiste doświadczenia autora przekładają się na dramaturgię sceniczną.

I ETAP:

Poszukujemy tematu, punktu wyjścia osobistej historii. Może to być jedno zdarzenie, przedmiot, zapamiętane zdanie, myśl, skojarzenie. Inspirację możemy też czerpać z istniejącego już utworu literackiego czy scenicznego.

Uruchamiamy burzę mózgow polegającą na zagłębieniu się w swoich wspomnieniach, silnych emocjach, natarczywych snach czy bolących nas problemach. Przystępujemy do swoistej zabawy w autoterapię lub hipnozę na jawie. Dzięki temu wzbudzamy w sobie silne zaangażowanie emocjonalne i motywację do zrealizowania projektu.

Dążymy do odkrycia „ciężaru”, „wagi” oraz oryginalności dzieła.

Przywołujemy wybitne autorskie dzieła teatralne (teksty bądź inscenizacje), które zmieniły nasze życie i na zawsze pozostały w pamięci. Próbuje odkryć dlaczego tak się stało. Co w tych sztukach było niezwykłego?

Będziemy tworzyć teatr, w którym EMOCJONALNE ODCZUWANIE DRAMATU przez widzów przeważa nad jego INTELEKTUALNYM PRZYSWOJENIEM. Przywołamy przykłady sztuk, gdzie proporcje „odczuwania” i „rozumienia” mają podobny wymiar.

Ustalamy ostatecznie o czym chcemy napisać sztukę teatralną – co będzie jej głównym tematem i przesłaniem.

II ETAP:

Wybieramy gatunek i konwencję. Czy nasz pomysł to raczej materiał na tragedię, komedię czy operę albo musical? A może powinniśmy uciec od REALIZMU i iść w stronę SURREALIZMU: Teatru Absurdu, Czystej Formy? A może monodram?

Przywołamy przykłady różnych gatunków scenicznych, wykażemy ich cechy charakterystyczne oraz celowość wykorzystania danej konwencji.

III ETAP:

W zależności od obranego gatunku, ustalamy STYL JĘZYKA. Sztuka teatralna to przedstawianie świata poprzez DIALOG. W kinie dominuje dialog realistyczny, natomiast teatr daje możliwość posługiwania się różnymi FORMAMI dialogu.

Na podstawie przywołanych dzieł scenicznych zanalizujemy poszczególne style mówienia bohaterów i spróbujemy odkryć zasadność ich użycia. Poznamy metody posługiwania się METAFORĄ, ALEGORIĄ, czy SKRÓTEM SCENICZNYM.

IV ETAP:

Rozwój pomysłu w stronę budowania linii dramaturgicznej utworu. Szukamy głównego bohatera - Protagonistę. Może alter ego autora? Tworzymy następnie najmocniejsze elementy świata przedstawionego – punkty zwrotne, momenty prawdy, kulminację i finał. Ustalamy głównego Antagonistę, rozpisujemy przebiegi dramaturgiczne postaci drugoplanowych oraz szukamy optymalnego sposobu na wyakcentowanie przesłania utworu.

V ETAP:

Kreujemy przestrzeń sceniczną dramatu – scenografię. Zakres szczegółowości opisu zależy wyłącznie od potrzeb autora. Może być bardzo lakoniczny i ogólny, jak i niezwykle drobiazgowy. A może sferę tę pozostawić wyłącznie wyobraźni reżysera? Przywołamy autorów o różnych stylach opisu scenografii.

VI ETAP:

Przechodzimy do opisu poszczególnych scen, jednocześnie odpowiadając sobie na pytania:

Co się dzieje w danej scenie?

Do czego zmierzają bohaterowie i w jakim są stanie emocjonalnym?

Jaką scenę ma funkcję w całości dramatu?

Co jest największą mocą sceny? Z czego zostanie zapamiętana?

Jakie emocje bądź wrażenie estetyczne powinna wzbudzać?

Ponownie analizujemy rozkład napięć, motywacje bohaterów, przebiegi dramaturgiczne postaci.

VII ETAP:

Opis scen przekształcamy w dialog. Traktujemy scenę jako mini sztukę teatralną – ona również musi mieć swój przebieg, kulminację i finał. Poszukujemy odpowiedzi na pytania:

Czy sytuacja jest realna czy formalna?

Do jakiego stopnia opowiadamy scenę poprzez dialog, a na ile zdajemy się na DZIAŁANIE postaci?

Czy stosujemy szczegółowe didaskalia czy jednak pozostawiamy szerokie pole dla interpretacji reżysera?

Dlaczego bohater w ogóle się odzywa?

Może warto żeby milczał?

A może niezbędny jest długi monolog?

Czy przedstawiamy obiektywne zdarzenie czy z czyjegoś punktu widzenia?

Przywołujemy sceny z ulubionych dramatów bądź przedstawień teatralnych, do których nieustannie wracamy. Analizujemy ich konstrukcję i dociekamy na czym polega ich siła.

Ponownie weryfikujemy i ewentualnie pod wpływem nowych pomysłów modyfikujemy poszczególne elementy konstrukcyjne utworu.

VII ETAP:

Wielokrotnie czytamy i poprawiamy. Zadajemy sobie pytania:

Czy główni bohaterowie osiągnęli cel?

Czy nastąpiła ich przemiana?

Czy zdarzenia zachowują wiarygodność lub prawdopodobieństwo?

Czy zabiegi formalne nadal niosą pierwotnie zamierzony sens?

Czy nasze założenia zostały zrealizowane? A może słusznie, że zostały zmodyfikowane?

Ile zostało z naszych osobistych doświadczeń, a ile wykreowaliśmy?

Czy dramat nadal ma swoją emocjonalną moc?

Podajemy również próbę odegrania niektórych scen, żeby sprawdzić ich siłę w praktyce. Warto korzystać z ewentualnych własnych zdolności aktorskich, by lepiej móc sobie wyobrażać stany emocjonalne postaci.

VIII:

Usatysfakcjonowani własnym dokonaniem obmyślamy strategię wystawienia napisanego utworu. W repertuar jakiego teatru moglibyśmy się wpasować? Styl i wyobrażenia jakiego reżysera znalazłyby podatny grunt w naszym tekście? Może któryś z utworów zobaczymy kiedyś na scenie...